

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1552/2023
04.05.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Данијел Динчић, адвокат из ..., против тужене ПУ "Радосно детињство", чији је заступник Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3604/22 од 11.01.2023. године, у седници одржаној дана 04.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3604/22 од 11.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3604/22 од 11.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2181/21 од 24.05.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилји за период од 01.05.2018. године до 28.02.2021. године на име разлике између исплаћене и припадајуће минималне зараде исплати износ од 8.169,87 динара са законском затезном каматом од 01.01.2022. године до исплате и износ од 1.857,54 динара на име законске затезне камате на износ главног дуга од доспелости сваког појединачног износа до 31.12.2021. године. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа од 8.169,87 динара на име разлике између исплаћене и припадајуће минималне зараде до траженог износа од 128.621,45 динара са припадајућом законском затезном каматом и преко досуђеног износа од 1.857,54 динара на име законске затезне камате на износ главног дуга од доспелости сваког појединачног износа до 31.12.2021. године до траженог износа од 32.095,86 динара. Ставом четвртим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3604/22 од 11.01.2023. године, одбијена је жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда, у одбијајућем делу и делу одлуке да тужилја сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је тужбени захтев одбијен, тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Ставом 2. истог члана, прописано је да испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о потраживању тужилце за исплату разлике до износа минималне зараде, који је захтев у основном делу усвојен, а одбијен за потраживање накнаде трошкова за исхрану и регрес за коришћење годишњег одмора са припадајућом каматом. О овом праву тужилце судови су одлучили уз примену материјалног права, које је у складу са судском праксом израженом кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним ставом у погледу примене Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.). Због наведеног, по оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилце, као изузетно дозвољеној, у складу са чланом 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужилце није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора поднета је 03.06.2021. године, а преиначена 22.01.2022. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 120.451,58 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору где се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд оценио да ревизија тужилце није дозвољена.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**